

Petitia vera aneb pravota radost

BŘEZEN 2018

Uvnitř naleznete:

- Pozvání do intimity s Bohem 7
- Okénko otázek a odpovědí
- P. František Mališ, OFS

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Pozvání do intimity s Bohem

P. Dr. Jan Evangelista Urban OFM radí svému penitentovi (a nám všem)

Redakčně zpracováno na základě poznámek z duchovního doprovázení P. Benedikta V. Holoty OFM v letech 1964 - 1991.

Kapitola 7: Život jako pravda v Bohu: před tajemstvím věčnosti

7.1 Skutečnost Boží blízkosti v Eucharistii - úchvatné tajemství

Vnikáme do Boha jako do úchvatného tajemství. V celkovém obrácení k Božimu Tajemství je jádro a celý duchovní život.

Bože jsi, Bůh z Boha, pravý Bůh z Boha pravého.

Vyznáváme, že jsi dobrý. Pomáhej nám ve své dobrotě.

Poznáváme tě jako milosrdného Boha. Skryj nás pod křídly svého milosrdenství.

Poznáváme tě jako světlo a sebe jako tvé sluhy. Nedopusť, aby nám zlý duch zhasil světlo, nebo abychom se těžce protivili tvé vládě.

Poznáváme tě jako spravedlivého. Zbav a vytrhni nás od všeho zlého.

Velebíme tě jako Svatého. Kéž bychom se i my posvětili tvým Tělem a Krví.

Přijď k nám tvé smilování, dobrotivý Bože. (Sv. Efrém Syrský).

Pane, život je plný tajemství.

Vtělením Slova se z každé modlitby vykoupených stalo v nitru naší bytosti nevyslovitelné volání Ducha našeho Pána Ježíše Krista k Bohu. Tak jsou všechny modlitby vykoupených zapojeny do plnosti Slova, které přijalo naše tělo a naši krev, aby si je ponechalo na věky. Dosahuje až do nevyslovitelného, bezmezného tajemství Božího bytí.

Je to naše nepochopitelná šance, jíž nemožno uniknout. Ukazuje na tajuplnou esenci našich slov k Bohu.

To vše neplatí pouze o vysokém mystickém vytržení, nebo o jemné teologické kontemplaci, ale o každé sebeprostší modlitbě, ba dokonce to platí i tam, kde člověk zůstane stát v oněmění a s otázkou na rtech před temnotou Božího tajemství. (K. Rahner).

Bůh je Někdo. Bůh je Někdo tajemný. Bůh toutéž božskou mocí, jakou dává zkušenostně prožít svou blízkost, působí v duši i prožitek své nepřítomnosti. Utíkáme se stále k tajemství Božství, v pocitu nekonečné důvěry v Boží milosrdenství. **Čím nepochopitelnější, tím pochopenější!** Spočívání srdce v Bohu bez pohybu. **Ber jako příkaz,** abys nikdy nad Božím milosrdenstvím neztrácel naději! Bůh sám slíbil: „Nikdy tě neopustím. Nikdy tě nenechám bez pomoci!“ (sv. Pavel).

Bůh je má skála. Skála pokoje. Zázitek Boží jistoty v srdci, prožitek pokoje. Mocný zázitek skutečnosti věčného života s Kristem. Realita Boží lásky prozařuje Eucharistií. **Skutečnost Boží blízkosti v Eucharistii.**

Kristus je v Eucharistii přítomen tak, jak je v nebesích. Je to tentýž Kristus, táž přítomnost, táž současnost, totéž tajemství. V Eucharistii je Kristus tak, jak je v nebeské blaženosti, jak je v intimitě věčného otce.

V Eucharistii se stále děje a udržuje Kristova vykupitelská smrt, je stálým zpřítomněním Kristovy vykupitelské smrti. Stále se děje jen jedna mše. Kristus slouží lidstvu jen jednou jedinou mší. A když Kristus vzkříšením dokončil oběť za lidstvo, přijal tělo oslavené a přijal ho svatostí božské osoby. Bůh vtělením vstoupil do stvoření, věčný Bůh přijal lidskou přirozenost. Vtělení bylo - nastalo. Vtělení trvá v Eucharistii.

V duši nastává úžas z vesmírné dimenze Eucharistie. Božský pokrm, výživa duše, posila, nejsilnější

prostředek duchovního života, božská útěcha a síla. Toužený cíl a střed našich tichých adorací. To všechno Ježíš Kristus v Eucharistii je: oběť, pokrm, společenství v Kristu. To vše zahrnuje plnost Eucharistie, to vše je v ní přítomné, tím vším byla a bude, tím vším je vždycky.

To vše se každému z nás dostává, a vzbuzuje úžas nad takovou velikostí, absolutní platností všeho, úžas, že se mi toho všeho dostává. **Kéž je můj úžas nad Eucharistií vděčný, oddaný a vzájemný.**

Ježíš Kristus se mi dává – i já se mu dávám.

On mne miluje – i já jej miluji.

On chce mou naprostou úctu – a já mu ji dávám v bezvýhradné adoraci.

Můj Pane, dej abych si odnesl úžas z tvé Eucharistie. Vždyť ho nemohu vzbudit v sobě sám. Úžas z tvé Eucharistie je výronem tvé milosti. Žiji z plnosti tvého ducha, nakolik milost mám, nakolik ji sám žiji a rozlévám ji do svého okolí. Tím plním smysl svého bytí.

Bože můj,

uchvat' mě živou vírou a láskou k Eucharistii, abych ji vyslovil v pravdě, pokorně a milující úctou:

„Klaním se ti v úctě, božství vznešené!“

Věz – najisto - že nosným bodem tvé existence v díle stvoření tohoto vesmíru je Boží láska a Boží milosrdenství. **Pravdivá, věřící, milující důvěra v Boží lásku a milosrdenství.** V tom budiž nosný, opěrný bod tvé existence fyzické i duchovní. **Jistota.**

Věčnost je jistější než tento svět. Přenáším těžiště z tohoto světa do světa Božího.

Proč bych se měl držet tohoto života? A přece na něm ještě lpím a musím to lpění přemáhat. **Přesunout těžiště.** Odsud – tam. Z těla do ducha. **Jednou rozhodnutý život žít jednoznačně.** Definitivně. Ne provizorně. *“Proč se bojíte, malověrní?”* (Mt 8,26). *„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“* (Jan 14, 27). **Vzdát - přenechat se milosti!**

7.2 Neuniká mi nadpřirozený cíl života?

Všeobecné povolání člověka ke spáse je hlavní životní linií každého z nás. Důležitá je hloubka vědomí Boha. Modlitba je setkání, v ní poznáváme, co od nás Bůh chce, kam nás Duch Boží vede, každého osobně. V modlitbě nejsi sám, je v ní i Bůh. Učit se nazírat, „vidět Boha“, vžívat se do Boží blízkosti. Je nekonečná. Nazírání je normální ovoce ducha, který si na modlitbu dopřeje potřebný čas. Lidský duch se dívá na Boha, myslí na Něho a plný obdivu se mu mlčky klaní. Náš duch je stvořený pro pravdu. Těší se, když může nazírat Boha, který je nejvyšší pravda. Kolik hodin proklečíš před Eucharistií?

Hledám sebe nebo Boha? Mnozí lidé mají Boha pro sebe – ne sebe pro Boha. Ve starosti o vlastní spášení musí být i starost, aby to bylo pro Boha – a ne pro sebe. Chce-li člověk svoji spásu především pro sebe, pak ji ztrácí.

Hlavní podstatou spásy je sláva Boží.

Neuniká mi ideál? Umím vše vidět ve světle Zjevení? Náš život na této zemi jednou skončí. Bude jednou hodnocený jako celek. Ukáže se. A výsledek – jeho hodnota pro celou věčnost? Jak se připravuješ na setkání s otcem? Celým životem?

Smrt je, bratře, neopakovatelná. Zvenčí i zevnitř nenacvičitelná. Příprava se ale dá konat.

Jak znehodnotila můj život pohodlnost? Neposlušnost milosti? Nepřímota a nepravdivost?

Lítost člověka pochází zpravidla z bázně. Více než litovat z bázně je litovat z lásky. *„Láska strach vyhátní“* (1 Jan 4,18).

Člověku byla dána modlitba, aby mohl vyjádřit lásku. Tu jedinou ze všech svých lásek, za kterou se nebude muset stydět ani v tomto životě ani v budoucím. Dobrá modlitba je veliká moudrost umírání a zmrtvýchvstání. Odumíráme tomu, zač prosíme, a vstáváme v naprosté důvěře v toho, na něhož jsme se obrátili. (Dominik Pecka, Evely).

Člověk se nejdříve Boha bojí a pak se bojí o Boha.

Poslední slovo v našem životě však nebude mít Boží spravedlnost. **Boží milosrdenství!**

7.3 Jen ten, kdo šťastné dny bere jako dar, přijme i stíny života

Pán právě svým milovaným dává hořkou účast na svém utrpení. Více jim věří. Nejtrpčí je opuštěnost.

Pouště prožitku nepřítomnosti Boha třeba přijímat. Smířit se s tím údělem. Že to je jeho vůle, o tom není pochyby. Smířením se s tím – to ztratí polovinu ostrosti. Zkusit si říci:

„Toto je můj úděl“. A pak v tom i spočinout: *„Ponesu to jako svou věc, která mi zvláště a osobně patří. Jen mi, Pane, dávej sílu, abych jednal tak, jak by to bylo dobré bez ohledu na to, co cítím. V tom je moje spása“*.

Snášet to na smír, i když se nám mocně zdá, že to vše nenávidíme. V tom to asi právě bude, v těch nenáviditelných črtech a dojmech se vlastně děje a koná jejich opak.

Smír Pánu za lidstvo.

Matka sv. Tereza z Kalkaty: *„Neumím si představit lidstvo, kdyby nebylo nevinně trpících“*.

Nárazy temných a nutkavých myšlenek, těžké pouště noci ducha, jsou věcí fyziologickou, nikoli věcí morální. Ani ne věcí intelektuální. Rada? Nechat to být. Nepřičítat tomu žádnou váhu! **Modlit se:**

„Ježíši, milosrdenství! Ježíši, v Tebe důvěřuji!“

Myšlenky obracet na dobrou stránku, vnímat dobré. Jen ten, kdo chápe, že **šťastné dny života jsou darem**, na který nemáme nárok, nepovstane proti Bohu, když se změní situace, a život vrhne na něho své stíny. Mít i druhé za dobré, třeba i s rizikem. Nepředpokládat u nich zlo. Když někdo zle o nich mluví, myslet si: *„Třeba ne“*. Pozor, abychom nebyli zlí. **Nebud' me zlí**. Láska znamená být také hodný na druhé. Nebýt slaboši. To ne. Ale ne nelidští.

7.4 Úplné obrácení k Bohu předpokladem nelpění na tomto životě

Čas naléhá (Hora ruit!). Jen křížem – vstoupením do prostoru sebeoběti - se vstupuje do světa milosti. Pánu bylo úzko před zasvěcením se cestě kříže...**Je nezdravé, vyhýbat se kříži**. Nehrát si jen na cestu kříže – nýbrž takový skutečně být, tak, aby to byla pravda, vnitřní pravda. Víra i v utrpení! Ke cti a slávě Boží! Využít času pro Boha! Pán to nechá dojít až na mez, než zasáhne. Ale chce – nepochybovat.

Nejvíce tě bude mrzet to, cos mohl udělat a neudělal. Ježíš blahoslaví toho, kdo ví, že je hříšný, ale zároveň má důvěru, že ho Bůh může a chce zachránit.

Jasně, zcela otevřené a jednoznačné **ANO k Boží lásce**. Pán požádal, a já mu to dal. S námahou, sebepronášením, ale dal. Už nelpím na tomto životě. Říkám „Ano“. **Bez kdyby**.

Pán chce i tebe. Otevírá před tebou dveře. Chce, abys vešel. Dává ti život: ať ještě tady – nebo už tam. *„Mistr je tu a volá tě“* (Jan 11,28). Tvá odpověď budiž: *„Ad sum - zde jsem“*.

Brát na sebe riziko víry. Brát na sebe riziko lásky. Nepřestávající naslouchání Pánu. Ne sobě.

Výšiny nesou s sebou nebezpečí pádu a smrti. Máš odpovědnost za nevyužití i za zneužití. Pán tě vychovává – ponižováním pak k tomu, abys byl připraven **přijmout Boží vůli v plném rozsahu**.

7.5 Nositelem naděje, doufání a důvěry je Pán – ne ty

Ve svých krizích a smutcích se nevzrušuj. Bezezbytku se dej Pánu v plné naději. **Uvědom si:** Nositelem tvé naděje nejsi ty – nositelem tvé naděje je **Ježíš**.

On může a chce tvůj život naplnit. **On** je tvá naděje. **V něm** je tvá naděje. **On nese** tvoji naději.

Budeš-li se dívat na sebe – zmalomyslníš. Budeš-li se dívat na Pána – budeš plný naděje!

Pán není ani tak smutný z našich hříchů, jako spíše z toho, že v něho málo doufáme. V jeho dobrotivost a lásku. Nemíchej do toho Boží spravedlnost. Ta se týká ne trestání, lidé se vytréstají sami, nýbrž toho, že Bůh spravedlivě odmění, že nezapomene sebemenší dobro, že se bude brát za tebe se vši svojí vahou.

Skutečně složit důvěru v Pána!

Pane, opírám se o tebe. **Zcela**. Bez tebe nemám rovnováhu, proto se o tebe opírám.

Znovu si to stvrzuji přijetím Tvého Těla a Krve. Jsem Ti daný – nejsem svůj. Proč se ještě vůbec mám? Ne-ní to něco tak hrozného, jako když odsoudili Boha ve jménu Boha?

Pane, vím, že mi dáš život. Naplňuje mne to pokojem a radostí...

Bratře, na věčnosti se budeme dívat na Boží tvář. „**Mějme už nyní oči stále upřené na Pána!**“ (srov. Žid 12,3). Dělejme vše pro Pána! Pro Pána! **Důvěra!**

7.6 Čím déle tu člověk zůstává, tím více má být jeho život pravda v Bohu.

Lidé neumějí být staří. Vědí o „*Umění stárnout?*“ Stáří jako nemoc – nebo vrchol života? Špatné vlastnosti se ve stáří vzdmáhají – člověk je až zlý. Kdyby byl žil duchovně, měl by už pro stáří přichystané:

Bdělost a usebranost mysli – pro zapomínavost.

Mlčení - pro mnohomluvnost.

Skromnost, pokoru, trpělivost – pro podrážděnost.

Upravený zevnějšek, čistotu – pro nedbalost v oblečení.

Snahu po svědectví života – pro ochablost.

Stáří je takové, jaký byl život.

Každé stvoření je samo. Člověk to však ví. Víme to skutečně? Kdo si samotu uvědomí a přijme ji, okusí, že se v samotě setkáváme s tím, co je věčné. Poznáme i sebe sama, a nacházíme cestu k jiným.

Jak se chceme vypořádat ve stáří se samotou, když před ní v mladších letech utíkáme?

Žádoucí je denní obrácení, aby i ve stáří zůstala živá vnímavost. Zakoušet – ne pouze vědět: Pán! V jeho dobrotě a milosrdenství utápím všechny své pochybnosti, nejistoty a úzkosti.

„*A za koho mě pokládáte vy?*“ (Mt 16,15; Mk 8,29; Lk 9,20).

I při mši svaté se dá „zabíjet víra“ – „mechaničností“. **Oduševni ji!**

Věřím:

„*Věřím, že můj Vykupitel žije a že v poslední den zase ze země vstanu a ve svém těle uvidím Boha, svého Spasitele*“. (srov. Job 19,25-27).

„*Slyš, Bože, můj hlasitý nářek, chraň můj život před strachem z nepřítele*“ (Ž 64,1).

Zcela se předejme Ježíši Kristu: hlubokou pokorou, bezvýhradnou důvěrou.

Život s Ježíšem opuštěným: Ačkoliv Zmrtvýchvstalý je v tomto světě neznámý - opuštěný, v životě s ním najdeme společenství – **a opuštěnost zmizí.**

„*Bůh je spravedlivý, je dobro*“ – jsou lidská slova. On tíhne k dobrému – ne k trestání. Není právník.

Ale co když je má důvěra opovážlivé spoléhání?

Pak prosím: „*Odpusť, Pane, to moje opovážlivé spoléhání na Tvoji dobrotu!*“

Nakonec zůstane člověku ze života jen dialog s Kristem Pánem – a potom věčnost...

Pane, dopřej mi tolik času mého života, aby můj vztah k Tobě, Bože živý a pravý, mohl vzrůst v osobní vztah silné lásky!

Člověk je oslovený Bohem, a současně vyzvaný, aby mu odpověděl.

Kdo je ve stálém rozhovoru s Bohem, neumírá.

Naše slabost nás nutí k důvěře. Otec sám nás nechává ve slabosti, aby nás v důvěře zocelil. **Slabost je příprava na smrt.** V umírání budeme slabí. I vůle bude slabá, zdecimovaná utrpením umírání. Zůstane jen důvěra v Boží lásku.

Boží láska dává věčnost. Jen se snažit nepřestat tíhnout k Otcí, nepřestat toužit být Kristu podobnější, **být s Kristem jedno.**

7.7 Propast nekonečného Božího Milosrdenství

Důvěra v Boží milosrdenství přemůže Pána Boha. **Oddanost Božimu milosrdenství** – to je v posledním čase to nejzávažnější.

„*Na Pána hled' a zůstaň silný, s pevnou myslí na Pána hled'.*“ (Žalm 27,14).

„*Ve chvíli hněvu jsem před tebou maličko skryl svou tvář, a ve věčné milosti jsem se nad tebou smiloval*“ (Iz 54,7-8).

„*Ze dna temnot zachránils mou duši!*“ (Žalm 86,13 b).

Děkuji Ti, Pane, že mi dávaš zkušenost Tvého Milosrdenství. **Jak je osvobozující!** Ujišťuje o Tvé lásce, dává a utvrzuje upokojení, zbavuje „mazlavých“ myšlenek, depresivních představ, otevírá perspektivu, hřeje láskou. Jak je Tvé milosrdenství – Ty sám!

„Pane, věřím ve Tvé milosrdenství“.

Pravdivá, věřící, milující důvěra v Boží lásku a milosrdenství.

Bůh sám slíbil: „*Nikdy tě neopustím. Nikdy tě nenechám bez pomoci*“.

Proto můžeme s důvěrou říkat: 'Pán je můj pomocník, nebudu se bát' /Žid 13,5/

Jak můžeš mluvit o jádru víry jako o osobním vzdání se Pánu, když se toho vzdání lekáš? Či nelekáš? Nebo jsi je už uskutečnil? Copak necítíš k tomu volání?

Copak netušíš radost i bídu vydanosti napospas milosti?

Jak dlouho ještě chceš kulhat na obě strany? (Srov. 1 Král 18,21).

Pane, nakonec vyposlechněš tiše celý můj život, ten celoživotní monolog ubožáka v tíživé samotě, abys potom řekl své slovo věčného života a tak uzavřel dějiny duše. **Abys tím slovem vetkal do srdce člověka Sebe samého.**

7.8 Vděčnost a děkování: ať je v tobě plná naděje

Ode dneška se nebudeš vracet do minulosti! To ti říkám ze svátostné oblasti smíření. Nebudeš si své minulosti všimát, kdyby tě chtěla znervózňovat připomínkami. Neanalyzuj ani oblasti hříchů, ale smaž to. Jediným úkonem důvěry a lásky to setři. Ale dobře rozuměj tomu, co je důvěra a láska. Zákaz – ve jménu Božím - znovu a znovu zpochybňovaného stavu milosti. Co bylo nebo bude, to nech být.

Zůstaň opřený pevnou důvěrou v Boží milosrdenství. Bůh je má skála. Skála pokoje. Kámen v nitru.
Bezmezná důvěra v nezbadatelné Boží milosrdenství.

Zážitek Boží jistoty v srdci, prožitek pokoje. Pozvání přišlo: Mocný zážitek skutečnosti věčného života s Kristem. **Vděčnost, vděčnost, vděčnost.**

Bratře, buď vděčný. Ať je ti vděčnost za životní vedení, za to, že tě Pán zachovává v tíhnutí k Němu, **spodním, virtuálním tahem tvého srdce** – místo nějakého obávání, úzkostlivosti, znejist'ování tvé cesty. „*Tvému milosrdenství, Bože Trojjediný, svěřuji všechny uzly ve svém životě. Vzdávám se Božímu Milosrdenství*“.

Bud' vděčný!

Vděčný za to, že jsi přes tolik let života ve světě neztratil tendenci k duchovnímu, k nejdůležitější vrstvě duchovního života, jíž je ta vrstva virtuální, zmužilé, statečné ctnosti.

Nejúčinnější **děkování** je Eucharistie. To je ta pravá vděčnost, protože věčnost Kristova. Je moje víra v Eucharistii schopna unést moji vlastní existenci? Unese mne Eucharistie v moji víře? Unesu já Eucharistii?

S rozkoší srkám spásu ze svátostí! Milost z Eucharistie přijímáme jen tehdy, když také spolu uskutečňujeme oběť, která se tu přináší. Bojím se Eucharistie. Čím dál víc. Svatě.

Nestačí víra. Třeba lásky. Té Boží. **Láska vylučuje každý strach.** I satan věří, ale bojí se.

Neznepokojuj se pro svou minulost. Důležitější je zajistit si Boží přátelství teď, v přítomné situaci a okolnostech. Kající přijetí svátosti pokání a obzvláště časté svaté přijímání jsou vážně se snažícímu křesťanu potěšujícím ubezpečením, že žije v přátelství s Bohem. (Häring).

7.9 Bratře, otvírá se před tebou budoucnost. Ta absolutní.

Realita budoucího setkání s Pánem! Jak to bude prosté! Přijde chvíle, kdy z tohoto světa nebudeme vnímat nic...

„**Bože, kdo jsi Ty, a kdo jsem já?**“

Pamatuj: „*Dobro i zlo, život i smrt, chudoba i bohatství jsou od Pána*“ (Sir 11,14).

Vrcholem skutečnosti Božského tajemství je **dobrota**. A odpovědí na vrchol Božího tajemství nemůže být nic jiného než důvěra.

Toto je ohnisko a nosný střed života. Kdo to má zafixované v životě, má základ.

Život se sceluje.

Jímá nás **bázeň z celého života**. Málo jsme brali víru jako dar. Spíše jako přesvědčení. Sebeprésvědčení. A ona je zatím darem.

Víru nejde „uchtít“, nebo „umyslet“, ani nastudovat. Bůh ji dá jako do prázdna nebo do plna. Schází nám na víře milost daru.

Víra je hledající milost. Ne pochopení – nýbrž slitování. **Víra je odvážné spolehnutí na Boží lásku.**

Když toužíš po milosti, Pán Bůh už ji dává. Splňuje.

Myšlenky před věčností mají charakter výroku: „*Nevím, jak to tam vypadá. Moc se mi tam nechce*“.

Nekonečná Boží dobrota požaduje nekonečnou důvěru!

Bratře, postav do středu svého života ne svoji spásu, ani dokonalost, ani zachovávání poslušnosti - observanci.

Postav do středu svého srdce Boží lásku. Je dobrotivá. Nekonečně milosrdná. *Ne-ko-neč-ně ! Rozumíš?* A to „nekonečně“ – ať je i v tobě pravda.

Bůh hledá nás, ne my Jeho. Bůh nám ve své dobrotě a milosrdenství důvěřuje. A i když my takovou důvěru vůči Boží lásce neosvědčujeme, ona nepřestává být milosrdná a dobrotivá.

Nebe je nesmírné tajemství. **Tajemství věčnosti**

Není to úpadek víry, říkat: „*Já nevím, jak to tam vypadá, moc se mi tam nechce*“?

„*Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo...*“ (1 Kor 2,9).

Skutečnosti věčnosti jsou absolutní, neviditelné, tedy nemáme o nich představu. V jejich podstatu věříme, ale jejich podobu, tvar, chuť – neznáme. V tom smyslu nevím, jak to tam vypadá.

Někteří vizionáři vidí Krista Pána tělesně. To ale není on. To je pouze Bohem vytvořená podoba. K některým přichází skrze zavřené dveře. On si může všude vytvořit podobu svého těla, kde je přítomen.

Učení víry – to jsou pro nás pojmová sdělení, kterým třeba věřit. Nemáme však o nich smyslovou zkušenost. Představy o věcech Božích nejsou.

Proto říci „nevím, jak to tam vypadá“ není projevem úpadku víry, ale spíše vzrůstem víry. Zakoušením bez představ. Zakoušení nemusí být smyslové, jen jaksi citové.

Bůh je sám v sobě nutný. Ale zakoušený – je jako otázka.

Poznávám vírou a zakouším rozumem a vůlí věřenou skutečnost věčnosti. **V tom je blaženost.**

Když vím, že něco je, toužím to vidět, ale nevím, jak to vypadá. **Poznávám to duchem, ne představováním.**

Toužím po nebi. Ale jsem jen člověk. Není divu, že jsem na to „člověčí“ zvyklý. A když to člověčí odložím, cítím, že mám holou kůži. Nemohu jinak.

Jen jako příklad:

V zimě chodíme v kožichu, a je nám v něm pohodlně. Když přijde jaro, musíme ho svléct. Taky se nám nechce. Bylo nám v něm dobře a zvykli jsme si ho nosit. Ačkoli jsme rádi, že už je jaro, tělu se z těch navyklostí moc nechce.

Rozdíl mezi věděním a zkušeností je, bratře, veliký. „Svět vědění“ je rozdílný od „světa vidění“.

Věřím, že ve světovém dění je nejkrásnější Kristus Pán. Stačí mi, co učí Kristus, aby to uspokojilo moje toužení. Stačí mi, že to řekl On“.

Vím, že věřím víc srdcem než spekulací.

Čím déle tu zůstáváš, tím máš být ve víře oddanější, pravdivější, aby tvůj život víry byla pravda. Člověk je Bohem vzýván, aby se odevzdal, aby Bohu přiznal ve svém životě vládnoucí úlohu. Je povolán, aby se stal něčím jiným, než je. **Má se nabídnout k přeměně své osobnosti.** Neví, jak daleko jej tato přeměna povede. To je tajemství.

Neví, jak vysoko se má povznést, aby dosáhl Boží úrovně, ale ví, že je to ta výše, ke které je pobízen. Člo-

věk na sebe bere riziko víry a riziko lásky. Ví, že jde o všechno nebo o nic. Ví, že nic není v jeho životě, co by s jistotou mohlo uniknout přeměně, kterou v člověku působí Bůh. (Fr. Kotalík).

Vyničování zla. Napravování zla, i v maličkostech. Smír a odčiňování.

Úcta ke všemu stvořenému a služba lásky.

Obdarovávat, ne brát. Posvěcení nejsou zázraky. Obyčejný život. Smrt - setkání s Pánem.

Dary jsme dostali ke službě. Člověk má to, co rozdal. Tím splní a zachrání své bytí.

Slovo **bytí** je úžasné, veliké slovo. V nekonečném moři prostoru se naše bytí projevuje a koná. Pochopit, všimnout si a zachytit tento moment. Je i nekonečný – a vstoupíme do bytí.

Tento moment je náš smysl a naše spása – či záhuba. To je otřásající velikost slova „bytí“ – a má být otřásající.

Bytí naší přirozenosti: lidské, stálé, nebo jednorázové – rozhodně věčné.

Poslední písemný odkaz otce Jana Evangelisty Urbana:

*„Prosím, mlčte. **MLčte**, nemluvte mi do umírání. Řečí už je dost.*

Vše je obět' – Ježíši, věřím, důvěřuji, miluji.

Miluji vás, s Pánem Bohem, žehnám vás. Amen.

Ježíšův, Mariin, váš. Amen.

Ježíši, Veleknězi, Tvůj kněz.

Redakce: bratr Irenej OFS

Závěr církevního roku L.P. 2016, Roku Milosrdenství, a doba postní L.P.2018

Okénko otázek a odpovědí

Otázka:

Kdo je účastníkem národní kapituly?

Odpověď:

Jsou dva druhy účastníků národní kapituly. S hlasovacím právem a bez hlasovacího práva. S hlasovacím právem pro volby a rozhodování jsou **zaregistrovaní** delegáti MBS a členové odstupující NR. Národní duchovní asistenti však nemají hlasovací právo při volbách a při rozhodování o ekonomických záležitostech. Bez hlasovacího práva jsou hosté pozvaní na národní kapitulu NM se souhlasem NR.

Delegátem může být pouze člen MBS s trvalou profesí, **řádně zvolený** na shromáždění MBS, který se svým zvolením souhlasí. Ministr MBS má právo být delegátem na národní kapitulu, pokud nesouhlasí s delegací, přechází toto právo na jeho zástupce. Maximální počet delegátů z jednotlivých MBS včetně delegovaného ministra (zástupce ministra) je určen klíčem dle počtu jejich členů s trvalou a dočasnou profesí (bod 4 čl. III.2. národních stanov). Bližší podrobnosti jsou uvedeny v NS čl. III.2., který má 10 bodů.

Odpověď zpracoval:

Václav Němec OFS

P. František Mališ OFS (1922 – 2003)

Kněz, lékař, magistr farmacie, doktor přírodních věd

Narodil se 30. září 1922 v rodině hluboce zbožných františkánských terciářů ve Frýdlantu nad Ostravicí pod Lysou horou. Když mu bylo osm let, zemřel mu tatínek. Maminka poté vychovávala dva syny ve velmi skromných finančních poměrech. Starší bratr Arnošt absolvoval po maturitě kněžská studia. Krátce po vysvěcení byl v roce 1948 zatčen StB, vězněn na Mírově i v dalších kriminálech a zemřel v Jáchymově jako mučedník komunistického režimu.

Do školky chodil malý František k boromejkám, poté do jezuitské školy na Velehradě a v roce 1936 přestoupil do kvarty na saleziánské gymnázium ve Fryštáku. V oktávě byl zavřen gestapem a posléze totálně nasazen. Po válce absolvoval tzv. válečnou maturitu a následovalo vysokoškolské studium farmacie. Byl přijat do zaměstnání ve Státním zdravotním ústavu, přičemž souběžně vystudoval přírodovědeckou a posléze i lékařskou fakultu Karlovy univerzity. Oženil se a manželům se narodily dvě dcery. Manželka bohužel brzy vážně onemocněla, takže dlouhá léta o ni spolu s mladší dcerou pečoval.

I při své vysoké odborné kvalifikace a praxi nesměl doktor Mališ z politických důvodů vykonávat žádnou vedoucí funkci. Vědeckou činností v oboru biochemické diagnostiky zařizovacího traktu se však propracoval k habilitaci na 1. lékařské fakultě Karlovy univerzity a jako docent pak získal i doktorát věd.

V šedesáti letech opustil vědeckou činnost a vybudoval gastroenterologickou ambulanci v rámci Obvodního ústavu národního zdraví v Praze 4, kde působil dalších deset let jako lékař – specialista, známý svým citlivým lidským přístupem k nemocným. Mezi jeho pacienty bylo mnoho kněží (včetně těch, kteří neměli státní souhlas) a dalších věřících. Zdravotní sestrou v jeho ordinaci byla tajná boromejka S.M. Remigie Češíková SCB – pozdější generální představená této řeholní kongregace.

Při své lékařské praxi se setkal s P. Aloisem Mocem OFM, který byl s jeho bratrem ve vězení na Mírově. Jeho prostřednictvím se blíže seznámil se Sekulárním františkánským řádem. Počátkem osmdesátých let vykonal František Mališ pod vedením P. Aloise Moce OFM v tajnosti kandidaturu a noviciát v Sekulárním františkánském řádu. Řádovou profes skládal v

roce 1985 a stal se aktivním členem místního společenství SFŘ u kostela sv. Františka v Praze – Krči, kde působil jako duchovní asistent.

Po listopadu 1989 vystudoval br. František dálkově katolickou teologickou fakultu Karlovy univerzity a během studia přijal z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze v kostele Panny Marie Sněžné v Praze jáhenské svěcení. Jako stálý jáhen působil při kostele Stětí sv. Jana Křtitele v Praze 10 – Hostivaři, kde měl na starosti nemocné – navštěvoval je a přinášel jim Tělo Páně.

Jako mariánský ctitel účastnil se také činnosti v Mariánském kněžském hnutí.

V lednu 1990 byl František Mališ zvolen prvním předsedou družstva katolických věřících Concordia a později též občanského sdružení Concordia Pax, kde bylo mezi zakladateli dvacet františkánských terciářů. V myšlence katolického družstevnictví viděl jednu z cest k naplnění výzvy II. Vatikánského koncilu k angažování katolických laiků ve světě hospodářství a sociální péče. Také zdůrazňoval, že předchůdci těchto snah byli u nás biskup Podlaha, arcibiskup Stojan a františkánský terciář JUDr. František Nosek. V čele Concordie stál až do roku 1999.

V době od 1. října 1993 do 1. ledna 1996 byl ředitelem Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze pod Petřínem, která byla po čtyřiceti letech státem vrácena do vlastnictví sester boromejek.

Po úmrtí manželky byl jáhen František Mališ dne 23. 1. 1999, ve svých 76 letech, vysvěcen ve Frýdku – Místku biskupem Václavem Františkem Lobkowiczem na kněze. Od 1. srpna 2000 žil u sester boromejek v Domově sv. Karla Boromejského v Praze – Řepích, kde sloužil jako kněz nemocným. Tato jeho služba se vyznačovala otevřeností ke všem – katolíkům, křesťanům jiných vyznání i nevěřícím.

V té době také napsal dnes již velmi rozšířenou knížečku „Duchovní průvodce pro nemocné“ (vyd. Concordia Pax, 2002, 2005, 2011), kde v předmluvě píše:

„... Duchovní průvodce, ač vznikl v katolickém sociálním ústavu, není určen pouze katolickým věřícím, ale všem příslušníkům jiných církví i nevěřícím. Všichni v něm totiž mohou najít nějakou skutečnost, která může vést k zamyšlení, případně k jejich posile.“

Uprostřed obětavé kněžské služby náš milý spolubratr František vážně onemocněl a závěr života strávil obklopen láskyplnou péčí řádových sester. Zemřel 26. května 2003. Po zádušní mši svaté u Panny Marie Sněžné bylo jeho tělo uloženo na hřbitově boromejek v Řepích.

Jan Josef Smrčina OFS

**Vážení a milí bratři sestry,
neostýchejte se podělit s ostatními čtenáři o vaše vzpomínky na další výrazné postavy naší spirituality!**

Těší se na ně vaše redakce.